

סוללים דרך

בונים חירות תודעתית

חוברת מאמרים

תוכן עניינים

<u>4</u>	<u>ברית עולם וקואליציית אוחזי עיניים</u>	<u>1</u>
<u>7</u>	<u>השחיתות בפרקליטות הצבאית והתפרקות הדיפ-סטייט – הזדמנות לשינוי אמיתי</u>	<u>2</u>
<u>10</u>	<u>שחרור התודעה האנושית הטבעית מהשביה</u>	<u>3</u>
<u>13</u>	<u>המיוסרים הטהורים</u>	<u>4</u>
<u>16</u>	<u>תודעת נצח - תודעה מנצחת</u>	<u>5</u>

מי אנחנו?

'סוללים דרך' הינו מיזם העוסק בתודעה והסברה שהחל לפני מספר שנים לאור הצורך להבין את המתרחש במרחב הציבורי באופן ענייני, ללא משוא פנים ומתוך שיח בוגר ומקצועי.

לאט לאט הצטרפו למיזם אנשים רבים, עד שכיום הקהילה הגיעה לכ-17 אלף חברים (!) שמקבלים מאמר בכל יום.

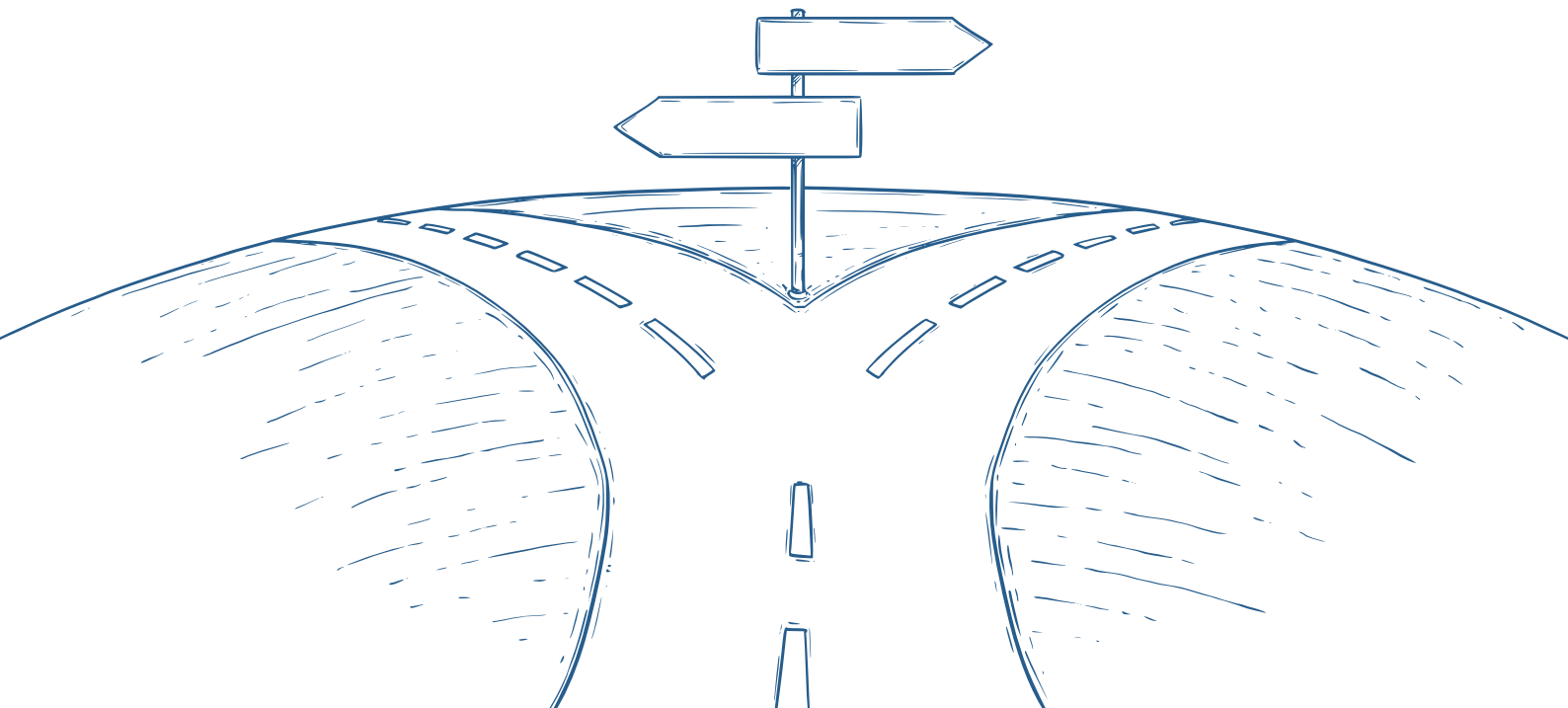
ב'סוללים דרך' אנו נוהגים לומר ש'אין לך דבר פרקטי יותר מתיאוריה טובה'.

כלומר, המיזם מאפשר לתחושות האינטואיטיביות הפשוטות של רבים, לעבור מתחושות בטן להמשגה ברורה ולתודעה סדורה. רק אדם בזה הופך להיות 'אקטיביסט' מדויק הפועל בהתאם לרוח לאומית, ציונית ויהודית.

אנו משתדלים לסקל את אבני הנגף מנהר החיים הישראליים על מנת לסייע בענווה לספינה הלאומית לנוע בבטחה ובגאון.

תגובות: ooffice@solelim-derech.co.il

להפצת החוברת: דניאל 052-757-5290

ברית עולם וקואליציית אוחזי עיניים

עזרא הימן

לאור המאמץ הנפשי והפיזי האדיר של משרתי המילואים ובני משפחותיהם, מאתגר ולא פופולארי להשמיע תפיסה מחושבת שקולה; **הדבר עלול להיתפס כאטימות**. ואחרי הקדמה זו, אני כותב את הדברים הבאים.

זכות הקיום של 'סוללים דרך' נועדה בדיוק לרגעים מורכבים כאלה.

א. תעתועי הזירה הציבורית

עד שהקמפיין לגיוס חרדים פרץ לחיינו, הייתי הראשון לנדב את נימוקי התורניים **בעד** שותפות מלאה שלהם במדינת ישראל ושירות משמעותי בצה"ל, שהוא עצמנו ובשרנו. כך נהגתי אני בחיי, כך ילדיי וכך תלמידיי.

אך ככל שהקמפיין העמיק, התרחב והקצין, וככל שהגורמים המשפטיים קידמו בחוסר סמכות מטרות פוליטיות מובהקות, החלטות דרמטיות שפועלות לסכסך בין ציבורים בעם ישראל, כך יותר הבנתי **שהמחלוקת ההיסטורית בתוך עולם התורה ובין גדולי ישראל בנושא הגיוס נחטפה כבת ערובה בידי גורמים שונים למטרות אחרות לגמרי**.

די מהר גם התברר שהפניית הזעם כלפי החרדים, בגיבוי עבריינות משפטית, לא רק שלא תגייס חרדים, **אלא כנראה גם לא נועדה לגייס חרדים**. שהרי איזה בר דעת (קל וחומר תלמיד חכם) מסוגל לחשוב, שראיון בערוץ 12 למשל שבו תוקפים את החרדים יוסיף שורות בלשכת הגיוס? איזה בר דעת (קל וחומר תלמיד חכם) מסוגל לחשוב שיהודים שמסרו את נפשם דורי דורות כדי לא לזוז מילימטר ממה שהם ראו כתורתם ויהדותם, ממה שהם ראו כנצח ישראל, יוותרו על כל זה לא מכוח מסקנה תורנית פנימית חופשית, אלא מפני אימת יצחק עמית וגלי בהרב מיארה?

הקמפיינרים, מייצרי הלוגואים, הארגונים, מייצרי הסרטונים ונואמי הנאומים, ושותפיהם במסדרונות משרדי היועמ"ש והפרקליטות, **חזקה שידעו בדיוק לאן הם לוקחים את התעתוע הרגשי ואת הדרמה החברתית הזו. וזה לא ללשכת הגיוס...**

שוב, הקושי והמאמץ של משרתי המילואים ברור ולא ניתן להכחשה. אבל דווקא הוא זה שעל גביו נבנות קומות של שקר ורמייה.

לא מעט אנשים תמימים ורגשנים נגררו אחריהם. אולי חלקנו חשבנו בשגגה שזה המקום והאופן להמשיך את הוויכוח המוכר בין בתי המדרש ולהביע טענה ניצחת מהלב הכואב וממסירות הנפש על עם ישראל, הבוקעת שערי שמיים. **אך אולי חלק מהאנשים בכלל לא תמימים.**

המחלוקת
ההיסטורית
בתוך
עולם
התורה
ובין גדולי
ישראל
בנושא
הגיוס
נחטפה
כבת ערובה
בידי
גורמים
שונים
למטרות
אחרות
לגמרי

”
המטרה המשותפת
המסתמנת - לא זו
המוצהרת, אלא זו
הזועקת מבין השורות
של הרטוריקה,
הפעולות, העמדות
וההכרעות - היא שינוי
המפה של קבוצת
ההשתייכות הפוליטית

ב. קואליציית 'מנכסי המשרתים'

אני מסתכל על המודעה של אותה עצרת נגדית. כמה לוגואים! הגוף שקורא לעצמו 'קואליציית ארגוני המשרתים' טוען שהוא "מייצג מאות אלפי אנשי מילואים ובני משפחותיהם". באמת? כמה עזות. כמה חוצפה. כמה יוהרה. מזמינים לוגו. פותחים עמוד פייסבוק. הולכים לכנסת ומדברים בשם כוולס - הכל בשביל מטרות פוליטיות שככל הנראה מייצגות מיעוט קטן של משרתי המילואים.

אז מה רוצים אלה שיצרו את 'ברית מנכסי המשרתים'? לאן הם חותרים באמת? מה הם ישיגו אחרי שירחיקו את הציבור החרדי מהצבא לעוד עשרים שנה, ירדפו אותם ברחובות וישליכו אותם לכלא, ויחנקו כלכלית את הישיבות? כוח אדם בצבא לא יתווסף. העומס על הצבא לא ירד. הטבת מצבם של אנשי המילואים לא תושג. אדרבה. אותו ייעוץ משפטי הדואג לרדוף ולהשליך לכלא חרדים, גם דואג לא לאפשר תעודף לאנשי מילואים בקרקעות למשל (אבל לערבים כן, כמובן) עקב 'פגיעה בשוויון'. למה קואליציית מנכסי משרתי המילואים לא נלחמת נגד החלטות מרושעות אלה המקפחות את משרתי המילואים? למה הם לא דואגים להטבה ממשית למשרתים? מעניין.

המטרה המשותפת המסתמנת - לא זו המוצהרת, אלא זו הזועקת מבין השורות של הרטוריקה, הפעולות, העמדות וההכרעות - היא שינוי המפה של קבוצת ההשתייכות הפוליטית.

חמישה מנדטים שיערקו מברית הימין והחרדים אל המרכז-שמאל יעשו את העבודה. חמישה מנדטים המרחפים בצומת הדרכים ויצטרפו לבחור אל מי להתחבר, אל החרדים או אל 'אחים לנשק', עלולים לבחור ב'אחים לנשק' ובימפלגת קפלן. חמישה מנדטים שיערקו לבנט, חמישה מנדטים שיתבלבלו ויחשבו ש'ברית המשרתים' מחליפה כביכול את ברית הנצח של עם ישראל.

תבדקו בעצמכם: את מי האנשים האלה תוקפים, ואת מי אינם תוקפים. מול מי הם מפגינים ועם מי מתחבקים. מתי הם נזכרים לדבר אחדות ועם מי, ואת מי שכחו להזמין למסיבת האחדות.

הכל הולך למקום אחד. מפה פוליטית חדשה. **אחרי שזה יקרה, קמפיין גיוס החרדים יושלך אחר כבוד לארכיון הגרוטאות של הקמפיינים, שכבר נהיה די צפוף.** וכמו ששכחו את השואו של 'איך מנצחים מגפה', גם ישכחו את השואו של 'איך מגייסים חרדים'.

ג. ברית הנצח של עם ישראל בהר סיני

עכשיו נגיע באמת לעיקר. אינני יודע מתי הציבור החרדי יהפוך לשותף מלא בחיי מדינת ישראל. אבל כמה דברים אני כן יודע. אני יודע, שמי שמבין שהוא עמד איתי למרגלות הר סיני וקיבל תורה שהיא הנצח של עם ישראל, הברית בינינו חזקה יותר מהמחלוקת מתי ואיך האומה שלנו עוברת מקיום יהודי בגולה לתקומה לאומית בארצה. אני גם יודע שהשותפות הזו תקרה, והיא תהיה יקרה מאוד. אני גם יודע שההכרעה של הציבור החרדי להמתין איננה עצלות, מידות רעות וניכור. אני יודע שהזלזול בתורה שלהם, על אף המחלוקת, הוא קטנות וטיפשות הלב. ואני יודע שהניסיון לכפות את זה בכוח לא רק שלא יעזור, הוא גם לא נעשה בתום לב.

אני חושב שמאחורי כל הרעש הזה מסתתר גם בלבול לא קטן בחלק מהציבור הדתי לאומי, בלבול שגורם לו לחשוב שברית לובשי המדים גוברת על הברית של עם ישראל שיצא ממצרים וקיבל יחד תורה; בלבול שמסתיר מאחוריו רצון סמוי ולעיתים גם גלוי להשתייך חברתית ל'מועדון היוקרה' של אליטות השמאל.

לפעמים קוראים שואלים אותנו למה בקבוצה זו איננו מבקרים את החרדים. עשרים וחמש שנה אני יושב בבית המדרש. אף פעם לא נמנעתי מלחלוק על תפיסות עולם חרדיות בכל מיני צמתים. אך זוהי מחלוקת בתוך בית המדרש. לעומת זאת, בעולם של תעוועי הזירה הציבורית, בעולם שבו שופטים ומשפטנים גוזלים מנציגי הציבור את היכולת להגיע להסכמות ביניהם סביב סוגיות חברתיות רגישות כמו הגיוס, ומפעילים בחוסר סמכות את מערכת אכיפת החוק כדי לרדוף חרדים ולהשליכם לכלא - הכל לשם פירוק קואליציית הימין - במקום לתת לדינמיקה הציבורית לסלול את הדרך, אזי באופן ברור אני עומד לצד הציבור החרדי ולא לצד קבוצה של אוחזי עיניים, שרוממות בטחון ישראל בגרונום אך מעשיהם הפוליטיים למהדרין רק מרחיקים אותנו מלקיחת אחריות משותפת על מדינת ישראל ובטחון ישראל.

הערה לסיום:

אם קריאת המאמר הזה הייתה מלווה בדופק גבוה ובצורך להגיב מיידית בעצבנות - נכשלנו. כולנו.

ואם המאמר יגרום לעצירה, למחשבה ולהתבוננות בנחת - ניצחנו. כולנו.

השחיתות בפרקליטות הצבאית והתפרקות הדיפ-סטייט

- הזדמנות לשינוי אמיתי

בן יעקב סבו

א. בעולם שבו התודעה מהונדסת באופן שיטתי, פרשת הפצ"רית יפעת תומר-ירושלמי מהווה נקודת מפנה דרמטית. לא מדובר רק בסיפור אישי של אישה בכירה שנתפסה ב'בישול' ובהדלפה מכוונת של סרטון משדה תימן, אלא בתמונה רחבה יותר של שחיתות מערכתית, של עליבות מוסדית ושל מה שמכונה הדיפ-סטייט הישראלי.

זהו אותו מנגנון חשאי, ארוג משרידי הגמוניה מנותקת זהות, פרקליטים, שופטים וקצינים בכירים, הפועל מאחורי הקלעים כדי לשמר כוח, להנדס נרטיבים ולפגוע בערכים יהודיים-לאומיים.

לא, הדיפ-סטייט איננו מנגנון קונספירטיבי חשאי של אנשי אופל ממדע בדיוני, אלא פשוט תוצר טבעי של תמהיל כלל החלקים בחברה שהם בעלי תפיסה מפורקת זהות, המנותקים מלכידות עם עמם והמפתחים ניכור כלפי הכלל בעל הנטיות היהודיות-לאומיות, ולכן אוחזים בכל כוחם במוסדות החברה כדי לעקוף את בחירת העם הדמוקרטית. הכלל, שבתמימותו משחק לפי החוקים, בכלל אינו מודע לכך שהמיעוט ההגמוני ניפץ כל זכר לחוקים בכל מה שנוגע אליו עצמו.

הפרשה הזו, על ניסיון ההתאבדות המבוים או לא של הפצ"רית והחבאת מכשירה הסלולרי, חושפת את הריקבון הפנימי ומזמינה אותנו לשאול: **האם ננצל את הרגע החשוב הזה להתעוררות, או שמא נמשיך להתמקד בסוגיות שוליות ביחס למהות?** במה אנחנו בוחרים לכלות את הקשב הציבורי בתקופה כזאת משמעותית ומאתגרת של חילופי דור, בין ההנהגה הישנה סולדת היהדות והלאומיות לבין ההנהגה החדשה של הרוב היהודי?

ב. נתחיל בעובדות, כפי שהן מתגלות ללא משוא פנים.

תומר-ירושלמי, הפרקליטה הצבאית הראשית, הודתה כי אישרה הדלפת סרטון ממתקן שדה תימן, שתיעד כביכול התעללות בחמאסניק. מטרתה? "להדוף תעמולה נגד צה"ל", כפי שטענה.

אך במציאות זו הייתה פעולה מכוונת לשיבוש חקירה, מרמה והפרת אמונים. הרכב הנטוש בחוף הצוק, מכתב הפרידה והנעדרות שגררה חיפוש נרחבים - כל אלה נראים כניסיון נואש לשנות את הנרטיב, אולי אפילו לשבש ראיות נוספות בעזרת הטלפון הנייד ש'נעלם' בים.

החקירה נגדה התרחבה והיא נעצרה, מה שמעלה חשדות כבדים לביום האירוע. **וזו אינה טעות אישית; זו תסמונת של מערכת שבה הפרקליטות הצבאית הפכה לכלי בידי כוחות השמאל, המנסים להחליש את צה"ל מבפנים תוך הסתה נגד הלוחמים.**

זו אינה טעות אישית; זו תסמונת של מערכת שבה הפרקליטות הצבאית הפכה לכלי בידי כוחות השמאל, המנסים להחליש את צה"ל מבפנים תוך הסתה נגד הלוחמים

”
**זיני מייצג שינוי:
לא עוד שב"כ
המשתף פעולה עם
כוחות חתרניים,
אלא גוף הפועל
למען האמת ולמען
העם**

ג. הרשעות של הדיפ-סטייט מתגלה כאן במלוא עוצמתה. זהו אותו מנגנון שמפעיל חקירות סלקטיביות, מדליף מידע לתקשורת כדי להפיל פוליטיקאים בעלי תודעת זהות יהודית-לאומית ומשמר נרטיב של 'כיבוש' ו'אשמה' - בניגוד לערכינו המדגישים צדקת דרך, עוז רוח ואמונה. הפצ"רית, שקבעה שאסור לצה"ל לפנות אוכלסייה עזתית משכונות כדי לאפשר תקיפה, שהכריחה את צה"ל לספק לאויב סיוע ועוד - לשפיכתו של כמה דם לוחמים תפיסתה אחראית?
הדיפ-סטייט עומד על דמם של לוחמים ("לא תעמוד על דם רעך"), תוך הגנה על אויבים. הפרשה חושפת לכאורה, כיצד הפרקליטות הצבאית, בשיתוף עם היועמ"שית גלי בהרב-מיארה ובכירים בצה"ל ובפרקליטות המדינה, פועלת כרשת סבוכה שמטרתה לשמר שליטה והגמוניה גם במחיר פגיעה אנושה בביטחון הלאומי.

ד. אך כאן מגיעה נקודת האור: מינוי האלוף דוד זיני לראשות השב"כ.

זיני, אלוף במילואים בעל רקע יהודי-לאומי ובעל נאמנות אמיתית לעם, מונה לאחרונה לתפקיד, והוא ככל הנראה היה זה שהעביר את המידע הקריטי שהוביל לחקירה נגד הפצ"רית. לפי הפרסומים בבדיקה אקראית עודכן זיני בממצאי פוליגרף של חשודים בפרשה והחליט להעביר את הפרטים לרמטכ"ל - צעד ששבר את מעגל ההסתרה. מינויו, שהתרחש ימים ספורים לפני פריצת הפרשה, מוכיח כמה חיוני להחליף את ראשי הדיפ-סטייט באנשים בעלי ערכים אמיתיים.

זיני מייצג שינוי: לא עוד שב"כ המשתף פעולה עם כוחות חתרניים, אלא גוף הפועל למען האמת ולמען העם.

חשיפת הפרשה בזכותו מסמנת את תחילת התפרקות הדיפ-סטייט - סדקים המתרחבים עם כל הדחה, חקירה והתפטרות.

**בין
הציבורים
המסכימים
עם הערכים
של כבוד
ואהבה
לזהותנו
היהודית,
של
ריבונותנו
בארץ, של
כבוד
לבחירת
העם –
אסור
שיהיה
פילוג!**

ה. בעוד הדיפ-סטייט מתפורר, עלינו לשאול: **מדוע אנו מבזבזים אנרגיה**

ברדיפה חסרת תועלת אחר גיוס חרדים?

כי זה מה שאמרו לנו בערוץ 12 שחשוב לעסוק בו? אותו ערוץ, שהעליל לעיני מאות מיליונים בעולם שחיילי צה"ל הם אנסים? האם מפני שהיועמ"שית, בת בריתה הקרובה של הפצ"רית, הורתה שזה הנושא הכי בהול? הסוגיה הזו, שמהונדסת אלינו כ'שוויון בנטל' ומתובלת בפסוקים יפים כמיטב המסורת, **היא למעשה כלי הסחת דעת מטעם אותם כוחות.**

במקום להתמקד בהחלפת המערכת המושחתת - באמצעות מינוי שופטים לאומיים, רפורמה בפרקליטות וחיזוק צה"ל מול אויבים חיצוניים - אנו נגררים לוויכוחים פנימיים המחלישים את העם. **בין הציבורים המסכימים עם הערכים של כבוד ואהבה לזהותנו היהודית, של ריבונותנו בארץ, של כבוד לבחירת העם - אסור שיהיה פילוג!**

זה כולל את כל המסורתיים, כל החרדים, כל הימניים ורוב הדתיים-לאומיים, אלו שלא הפכו להיות 'אידיויטים שימושיים' של בהרב-מיארה ותומר-ירושלמי.

רדיפת החרדים היא שנאה מיותרת, בעוד האיום האמיתי הוא הדיפ-סטייט שמפרק אותנו מבפנים.

מינוי ראש השב"כ מוכיח: שינוי אמיתי מתחיל בהחלפה, לא בכפייה.

ו. זה הרגע להתעורר. הפרשה חושפת את הרקב, אך גם את הפוטנציאל. עלינו לסלול דרך חדשה:

להסיר כל מכשול על חיינו. להתמקד בהחלפת הדיפ-סטייט, לחזק ערכים יהודיים ולבנות חברה אוהבת יהדות ומאוחדת.

בקיצור - לאפשר לעם ישראל לחיות על פי חפצו האמיתי.

רק כך ננצח - לא בוויכוחים שוליים, אלא במאבק משותף על הנשמה הלאומית.

בע"ה.

שחרור התודעה האנושית הטבעית מהשביה

צביקה מור

א. חז"ל מתארים בתלמוד (סנהדרין צו, ב) מין דו-שיח שהתקיים, כביכול, בין שר הצבא הבבלי נבוזראדן ובין הקב"ה, שבו מתגאה נבוזראדן על כך שהחריב את ירושלים ואת בית המקדש הראשון.

התגובה האלוקית כלפיו היא: **"עם הרוג הרגת, היכל שרוף שרפת, קמח טחון טחנת"**. במילים אחרות, **למעשה, ירושלים הייתה חרבה לפני שהגעת אליה. אתה רק הדלקת את הגפרור.** אך ברור לנו כי המצביא הבבלי, ואפילו נבוזראדן ובבל כולה, אינם הנמענים של המסר הזה, אלא **דווקא אנחנו, שרוקנו את ירושלים ממשמעותה.**

ללמדנו, שהמצב הגיאופוליטי של עם ישראל מהווה מראה למצבו הרוחני-תודעתי.

ולכן, כמסקנה לימינו: אם מצאת תקלות מעשיות ומערכתיות רחבות וברצונך לתקן - חפש את השורש שלהן בתודעה הלקויה.

אם העיסוק יישאר רק בשאלה המבצעית של ההגנה על ירושלים - פספסת את הנקודה.

ההגנה על ירושלים מתחילה ב'תודעה ירושלמית'.

ב. האסון שפקד אותנו בשמחת תורה ה'תשפ"ד חייב להיחקר כמובן ברמה המעשית, החל באגף המבצעים, דרך מטה פיקוד דרום ואוגדת עזה ועד לכשירות הימ"חים של יחידות המילואים. אך מי שיישאר רק ברמת התחקיר המבצעי יחמיץ את שורש העניין, ובכך יביא את המדינה לאסון הבא חלילה; כי הכל מתחיל בתודעה.

עכשיו, כשהשבויים החיים שבו לבתיהם ורוב החללים שבו לקבורה, **אסור לנו להתעלם מהתודעה שנלקחה בשבי; כי חסרונה וההתעלמות ממנה, שלא לדבר על הניסיונות להשמידה ולהגחיכה - הביאו עלינו את האסון הנורא.**

ג. השבת השבויים לחיק משפחותיהם היא רק הפרק הראשון בחזרתם לשגרה. השהות הארוכה בשבי על כל נוראותיה דורשת שיקום ארוך ורחב המורכב משני חלקים.

החלק הראשון והפשוט יותר הוא השיקום הפיזיולוגי. באופן כללי ניתן למצוא אצל השבויים חבלות גופניות, זיהומים, תת-משקל, לקות בשמיעה ובראייה, מחסור בוויטמינים וחולשה כללית.

החלק השני והמורכב יותר הוא הפן הנפשי. רבים מפדויי השבי עשויים להתמודד עם הפרעת 'דיסוציאציה' - תגובה נורמלית למצב א-נורמלי, שבה האדם החווה חוסר אונים מול מצב של טראומה מתנתק מרגשותיו, מזיכרונותיו ומתחושותיו ומתפקד באופן קר ומכני.

זהו מנגנון הגנה שרידותי, שעם השיבה הביתה צריך פדוי השבי להתקלף ממנו ולחזור להרגיש את החיים.

אסור לנו להתעלם מהתודעה שנלקחה בשבי; כי חסרונה וההתעלמות ממנה, שלא לדבר על הניסיונות להשמידה ולהגחיכה – הביאו עלינו את האסון הנורא

”
**לא פיוס האויב
 התודעתי וריצויו – אלא
 שחרור התודעה
 בתקיפות ובאומץ, תוך
 הכרעת האויב
 התודעתי; כי אין
 להיכנע ללחץ של שובי
 התודעה ולתרמיתם**

ד. כשהתודעה היהודית הבריאה, התואמת את טבע הבריאה והעובדת כבר אלפי שנים ומעניקה חיים בריאים לנבראים, נופלת בשבי התרבות הפרוגרסיבית, היא חווה דיסוציאציה ומאבדת קשר עם המציאות.

אתה עומד מן הצד כלא מאמין. אינך יכול לנהל שיח – כי הקריטריון לְאמת אבד, משמעותן של המילים הושחתה, והפרוגרסיבי גם לעולם לא טועה; הכל אפשרי, הכל נכון. כל אמירה היא נכונה, שהרי הכל רק עניין של נרטיב והקשר גמישים כפלסטלינה.

התודעה הישראלית, שנפלה בעצם בשבי, עוברת עינויים ולוחמה פסיכולוגית: ההתיישבות, שהייתה ערך עליון, הפכה כביכול לקללה ולמעמסה. ערכי הניצחון וההכרעה נשחקו עד דק. נושאי התודעה הלאומית עברו עינויים וחקירות. המתישבים, שהיו סמל ומופת, נחשבים ל'מקדשי אדמה' ו'אוכלי מוות'. העדפת חיי חיילינו ואזרחינו על פני חיי האויב החלה להיחשב גזענות. הפכנו מצבא מכניע לצבא מרתיע. מתמיכה טוטאלית בחיילי צה"ל עברנו להעמדתם לדין ולהכפשתם בכל העולם. מהאפשרות של ממשלת אחדות לאומית בעת מלחמה, או לכל הפחות של תמיכת האופוזיציה מהצד – נעשתה האופוזיציה ללועגת ומכשילה.

ה. גם התודעה שנפלה בשבי מציבה לפנינו את מצוות פדיון השבויים. **לא פיוס האויב התודעתי וריצויו – אלא שחרור התודעה בתקיפות ובאומץ, תוך הכרעת האויב התודעתי; כי אין להיכנע ללחץ של שובי התודעה ולתרמיתם.**

ניסיונות פיוס עם אלו המושכים אותך ליפול בבור השבי במקום לעלות ממנו לא ישפרו את המצב.

מול הדורסנות כלפי התודעה השבויה חייבים להיות תקיפים, לעמוד על האמת ולדרוש את ביטויה במרחב הציבורי. למען שלום הציבור ולמען ריפויו, לאחר גלות פיזית ותודעתית ארוכות.

**על אלו
צריכים אנו
להצביע,
אותם עלינו
לפרק, כדי
שנוכל
לבנות על
הריסותיהם
את
התודעה
היהודית
והישראלית
הבריא**

יש בתלמוד ביטוי, "אין הבור מתמלא מחולייתו". הן התודעה הישנה שנכשלה, והן תודעת הפירוק שמילאה את מקומה, לא תוכלנה למלא את החלל של בור השבי.

רק תודעה חדשה-ישנה תוכל למלא, כמים זכים ורעננים, את החלל שנוצר; את הבור שאמנם מים לא היו בו, אך נחשים ועקרבים תודעתיים היו גם היו.

על אלו צריכים אנו להצביע, אותם עלינו לפרק, כדי שנוכל לבנות על הריסותיהם את התודעה היהודית והישראלית הבריא.

"כי כאשר השמים החדשים והאָרֶץ החדשה אשר אני עֹשֶׂה עֹמְדִים לְפָנַי, נֹאֵם ה', כִּן יֵצְמַד זֶרְעֵכֶם וְשִׁמְכֶם" (ישעיהו סו, כב).

המיוסרים הטהורים

בן יעקב סבו

א. יחסי ציבור ספונטניים-מתוכננים

לאחרונה מתפרסמות תמונות תקריב אישיות של פקידים ובעלי שררה לשעבר, שבכולן נראות דמויות שבורות ומיוסרות. עד כמה התמונות אותנטיות? איננו בוחני כליות ולב, ולכן נצביע רק על כשל מהותי בהתייחסות הציבורית.

ההתייחסות רלוונטית לדמויות מרכזיות כמו יפעת תומר-ירושלמי, הרצי הלוי ורונן בר.

התקשורת מיד מוחאת כפיים, ממהרת לסלוח על מחיר דמים מצמרר ומסבירה: 'הם סובלים, הם אנושיים. נציגי העם והממשלה לעומת זאת, הם חסרי לב, בגללם הכל קרה'.

אפילו המפכ"ל, שהתפרסם כמי שמנסה להדיר את הציבור מממצאי חקירת הפצ"רית, הוקלט מנסה להרגיע: "החיים שלה לא ורודים". כיצד נכון להתייחס לדברים הללו?

ב. 'בעלי הייסורין' לעומת 'חסרי הלב'

ראשית, ממתי דברים נבחנים לפי תמונה חיצונית ויבשה של 'ייסורים' ולא לפי תיקון פנימי, אמיתי ורציני? ללא שום בקשת מחילה?

כיצד התדרדרנו לבחון מציאות שנעשה רק על פי חזות פנים מיוסרת? בואו נבחן ביושר ובאומץ מי באמת 'חסר לב':

האם הרוב היהודי, הדורש חשבון נפש אמיתי ומבקש שינוי במערכת הביטחון, ששילם את המחיר היקר מכל ביחס עצום לחלקו באוכלוסייה, הוא חסר לב?

האם מי שעומדים בגבורה ובקור רוח מול קריאות גנאי בזויות ושקריות הם חסרי לב?

האם התקשורת, החד-צדדית והמעודדת התפרקות רגשית, יכולה להיות זאת שתחליט מי הראוי לגנאי ומי הראוי לשבח?

התקשורת מוחלת לאישים אלה מיד - כי זה מתאים לאגינדה שלה. במחילתה המהירה היא משדרת לציבור: 'העם והממשלה הם הפוליטיים; בגלל הרפורמה המשפטית הם החלישו את צה"ל, הביאו את האסון'.

דווקא בהפוך על הפוך, ההזדרזות במחילה למי שהיה לו חלק גדול ומרכזי בשפל הלאומי - היא היא ביטוי של ערלות לב; ולגמרי לא ביטוי של אצילות.

התקשורת סולחת, כי זה מאפשר לה להמשיך להאשים במחדל את כל מי שלא מתיישר עם תפיסת עולמה הפרוגרסיבית. ודיווח רגשני גורם לרבים להיסחף בשטף.

והרי בפרוגרס האגינדה חשובה יותר מהביטחון, שימור הכוח חשוב יותר מקדושת החיים של עם ישראל.

כי אם הכוח והשררה אינם בידיהם, אז "בספטמבר לא יהיה לכם צבא".

התקשורת
סולחת, כי
זה
מאפשר
לה
להמשיך
להאשים
במחדל
את כל מי
שלא
מתיישר
עם
תפיסת
עולמה
הפרוגרסי
בית.
ודיווח
רגשני
גורם
לרבים
להיסחף
בשטף

”
**אנשים שעמדו בראש
המערכות הביטחוניות
וכשלו - שום פרצוף
מיוסר לא יחפה על
כשליהם. זו לא
כנסייה פה.
אנחנו במדינה יהודית**

ג. ייסורין או תיקון?

ההתמקדות בייסורים כדרך לגאולה היא משורשי הנצרות. 'תסבול מספיק, תקבל גן עדן'. עד כדי כך, שהאלוהים של הנצרות בכבודו ובעצמו הגיע לעולם כדי להתיישר עם בני האדם. מה אין בנצרות? התמקדות בתיקון עמוק. מה שמכונה 'תשובה'. את זה יש רק אצלנו ביהדות. ייסורים, וקל וחומר סתם פרצוף מיוסר, הם התחליף הזול והגנוב לתהליך של תיקון ותשובה אמיתיים שאדם צריך לעשות עם עצמו ועם בוראו, לפי כללים ברורים, חדים ורציניים. אנשים שעמדו בראש המערכות הביטחוניות וכשלו - שום פרצוף מיוסר לא יחפה על כשליהם. זו לא כנסייה פה. אנחנו במדינה יהודית.

אם עולה בראשכם כעת המחשבה מדוע אנו עושים הנחות לאנשי ציבור אחרים, לכאורה, אל חשש. הדבר נכון גם לכל בעל תפקיד כזה או אחר, גם ביחס לראש ממשלה - פנים מיוסרות אינן רלוונטיות.

ד. אני מסכן - משמע אני צודק

בצעירותי בשמאל היתה לנו נוסחה לגיבוש תפיסת עולם: לחלש יש פחות כוח לעשות משהו עם מצבו, ולכן האחריות היא תמיד על החזק. תושבי עזה הם מסכנים? אז האחריות לכך וגם האשמה במצב היא שלנו. לא משנה כמה הם ירצחו ויאנסו ויתעללו. האשמה היא עלינו. במילים אחרות - המסכן תמיד צודק. כל מי שמזלזל בנוסחה הזאת צריך לדעת, שהדת הגדולה ביותר בעולם, שאף הומצאה על ידי יהודים מבולבלים, קרי הנצרות, מבוססת כל כולה על העיקרון הזה - המסכן תמיד צודק.

הבעיה בתפיסה הזאת היא, שהיא מקריסה את כל העולם הערכי של האנושיות. אין טוב ורע. אין אמת ושקר. אין צדק, אין דין ואין דיין. **מה שיש הוא מרתון התמסכנות כלל עולמי.** תחרות קצת משונה, אך משופעת פרסים והוקרה.

וזאת עוד סיבה קטנה מדוע כדי לתקן - עלינו לשוב לזהותנו היהודית.

ה. הדרך הארוכה שהיא קצרה

זה הזמן לשינוי. חילופי אליטות, חזרת הריבונות לעם. לא עוד קמפיינים של פרצופים מיוסרים, אלא עם שמכריע את אויביו. עם שגם לא היה אמור להיות בכל כך הרבה הלוויות, עם פרצוף מיוסר או בלי. לא בהיסחפות אחר קמפיינים ממומנים נתקן את המצב, אלא רק בהתייצבות אמיתית מול מי שמשאיר את המצב תקוע. מחילה מהירה מדי לראשי המערכות הכושלות, מחילה המדלגת על האחריות שלהם לתיקון המערכות ועל חזרה בתשובה פנימית אמיתית על מעשיהם ומחדליהם, היא לא חמלה, היא רפש. ואנחנו צריכים להמשיך לדרוש אמת, ולחתור אליה בלי פחד. כי רק דרך האמת תגיע האחדות שרבים כל כך מייחלים לה.

כי רק כך תיסלל הדרך לעם הנצח לנצח.

בע"ה.

”
**הבעיה
בתפיסה
הזאת היא,
שהיא
מקריסה
את כל
העולם
הערכי של
האנושיות.
אין טוב
ורע. אין
אמת ושקר.
אין צדק,
אין דין
ואין דיין**

תודעת נצח - תודעה מנצחת

אריאל אוסטרבך

א. ראשית הציונות - בניין החול

מאז ראשית ימי הציונות, בניין עולם החול תופס בה מקום נכבד. "ייבוש הביצות" ו"הפרחת השממה" היו סיסמאות ופעולות מעשיות, שבאופן מדהים הפכו את ארץ ישראל ממקום קרָב למקום יישוב פורח, ועם הזמן אף למדינה חזקה מבחינה בטחונית וכלכלית. כמאה שנה לפני מלחמת ששת הימים כתב הסופר מארק טווין רשמים ממסע לארץ ישראל ותיאר אותה כך: "נדמה לי שמכל הארצות בעלות הנוף המדכדך, ארץ ישראל מחזיקה בכתר". **כיום ארץ ישראל מפותחת מכל הבחינות, ואנו עומדים בהשתאות מול הפלא הגדול הזה.**

יחד עם זאת, רבים מאלו שהתמסרו לבניין האדיר הזה עשו זאת תוך **ניתוק ממסורת ישראל, וחיבור עמוק לאידאולוגיות בעייתיות** שאיבדו מחיוניותן. כיצד יש להתייחס לכך?

ב. ירושלים - ראש שמחתנו, או כאב ראש

אחד מסמליה של הציונות הוא משה דיין. בויקיפדיה מצוין ש "דיין סימל באישיותו את טיפוס ה'צבר' - בן ההתיישבות העובדת, האוחז בידו האחת ברובה, ובשנייה במחרשה. כרמטכ"ל נתפס כאחד ממעצבי רוחו ודמותו של צה"ל כצבא חזק בעל אופי התקפי ויוזם".

למרות היותו לוחם אמיץ, דיין התנגד לכיבוש העיר העתיקה ואמר: "מה אנחנו צריכים את כל הוותיקן הזה"; ובהקשר לענייננו, **הדת והקדושה רק יפריעו לבניינה וחוסנה של מדינת ישראל**. למרבה האירוניה, כאשר מדינת ישראל עמדה מול מתקפת הפתע במלחמת יום הכיפורים, דיין טבע את הביטוי: "חורבן הבית השלישי".

רבים בתנועת הציונות תפסו את עצמם כמשתייכים למפעל חדש, מנותק מכל מה שהיה לפניו. "עולם ישן עדי יסוד נחריבה", שרו אז, ואימצו בכך את המנון השמאל הקומוניסטי העולמי. החלוצים לא ראו את עצמם כממשיכי עם ישראל בכל הדורות הזוכים כעת לשוב לארצם, אלא כתנועה המנוכרת למסורת ישראל.

ג. סברת החרדים

כאשר פגש הציבור החרדי בתנועה הזו הוא התנגד לה באופן טבעי. הרי בית המקדש נחרב בגלל עבירות של עם ישראל. לא הגיוני מבחינה אמונית, שמה שיבנה את עם ישראל בשנית הוא נטישת הדת. הרב קוק טען כך, והתקומם במילים חריפות כנגד האמירה כי "לציונות אין קשר לדת": "החוק האלילי שהציוניות דבר אין לה עם הדת תועבה היא לישראל". על הרעיונות שבהם אחזו אנשי התנועה הציונית כתב הרב קוק ואמר כי "איומות הן המחשבות אשר עלו על הלב מראשית ימי התגלות תחייתנו עד כה! מחשבות שאם היה בהן קורטוב של אמת היו יכולות להמית גם עם חי וקל וחומר שלא להחיות עם מת".

רבים מאלו שהתמסרו לבניין האדיר הזה עשו זאת תוך ניתוק ממסורת ישראל, וחיבור עמוק לאידאולוגיות בעייתיות שאיבדו מחיוניותן. כיצד יש להתייחס לכך?

”
**בחלוף השנים, ודווקא
עם התבססות הבניין
הלאומי החומרי,
הרעיונות הללו פשטו
את הרגל. לא נותר
בהם דבר שייתן כוח
עמידה לעם בארצו.**

לא פלא, איפוא, שהחרדים, שלקחו על עצמם את שמירת המסורת בכל מחיר, התרחקו מהתנועה הזו.

ד. תודעה כוזבת - תחיה אמיתית

התודעה שמנתקת את המדינה מיהדותה הצליחה באורח פלא לתת כוח ומוטיבציה לדורות הראשונים שאחזו בה. אולם **בחלוף השנים, ודווקא עם התבססות הבניין הלאומי החומרי, הרעיונות הללו פשטו את הרגל.** לא נותר בהם דבר שייתן כוח עמידה לעם בארצו. הרעיון האוניברסלי של סוציאליזם קרס לאחר שפיכות דמים מטורפת. חלקים בציבור שבנה את הארץ מדברים על "רילוקיישן" כאפשרות לגיטימית, ומסירות נפש נתפסת כרעיון משיחי והזוי.

אנשים שמסרו את נפשם על בטחון ישראל בעבר, מוכנים לוותר על כל נכסיהם - הפיסיים והרוחניים - בהווה. האחיזה בעולם הרעיונות, שנתן מוטיבציה לתחיית ישראל בעבר, גורמת לוותר על אותה התחיה בימים אלו. הרעיונות הללו לא פוגעים רק בקשר למסורת ולדת, הם פוגעים בביטחון ובקיום הפיסי עצמו.

ה. מי יוביל כעת?

באופן משונה, דווקא כשהקלקול הרעיוני נגלה לעין כל, יש כוחות שמנסים לעשות הנשמה מלאכותית לאותם רעיונות מזיקים. במקום להתרומם לגודל השעה, להתמקד בשורשי הבעיות ולתקן את העולם הרעיוני, אותם כוחות עסוקים בפרקטיקה ובדאגה לכך שאותן עמדות מזיקות לא יעברו מן העולם.

האבסורד הוא שדווקא בשם מסירות הנפש והירתמות למאמץ הלאומי, במקום לתקן - יש המממשים בפועל את עולם הרעיונות המקולקל ללא הפרעה.

כך, לדוגמה, במקום להתמקד בבעיות השורש התודעתיות - אנו רואים עיסוק מוגבר, כמעט בלתי פוסק, בבעיות מעשיות טכניות. בעיות כאלה, חשובות ככל שיהיו, הן לעולם נגזרת של עולם תוכן רעיוני העומד בשורשן. כך נוצר מצב שאין כמעט מי שדואג למטרות הצבא ולצביונו.

הבלבול התודעתי בצבא מתחיל מהראש ויש לו השפעה דרמטית עד אחרון החיילים. החל במסמך רוח צה"ל - הוא הקוד האתי של הצבא, שאחד ממנסחיו מתפאר בכך שערך הניצחון לא הוכנס למסמך בכוונת מכוון - ועד השפעת אג'נדות של טשטוש זהות בין אמת לשקר, בין טוב לרע ובין זכר לנקבה.

תודעת 'אם אין גלגל אני גלגל', המבטאת התמסרות לרעיון הציוני ללא התמודדות עם סוגיות מורכבות - עלולה, על כל האידיאליזם שבה, להפוך מיתרון לחיסרון כל עוד הרכב נוסע בכיוון ההפוך. המשימה הגדולה נמצאת בתודעה והביצוע בפועל הוא הנגזרת שלה - ולא להיפך.

1. תודעת ירושלים

התודעה שבמרכזה נמצאת ירושלים, במרכזה נמצא הקשר אל הקודש - אל התורה, המצוות ואוצרות הרוח של עם ישראל - אינה פריווילגיה. ניתן לראות כיצד **המערכות הלאומיות החומריות זקוקות לקשר הזה כאוויר לנשימה**. שומה עלינו לפעול בעולם הדעות והרעיונות, ולהראות כיצד החיבור אל הרוח אינו מדכא את החומר וצורר אותו חלילה, אלא דווקא מחייה אותו, נותן לו ערך, חיוניות ומשמעות.

חומר ללא רוח מהווה סכנה להתבהמות גסה ומסוכנת. גוף לאומי חזק, בריא, טכנולוגי ועוצמתי אנו מבקשים; אך כזה הקשור ומבטא את מה שמעליו.

נעלה את ירושלים!

”
תודעת 'אם אין גלגל אני גלגל', המבטאת התמסרות לרעיון הציוני ללא התמודדות עם סוגיות מורכבות - עלולה, על כל האידיאליזם שבה, להפוך מיתרון לחיסרון כל עוד הרכב נוסע בכיוון ההפוך